

slag, som omtrent stemmede med det foreliggende **Ændringsforslag**. Efter Konference med den høitærede Minister lode vi imidlertid dette **Ændringsforslag** falde, og det, som i den Henseende var det afgjørende for mig, var navnlig en Overveielse af, at der her dog ikke handlede om Andet end om, at Regjeringen skulde have Myndighed til at tilstaa Ret til at praktisere, og det forekom mig, at dette ikke kunde komme i Strid med Sammelighedshensyn lige over for de danske Læger. Det vilde være en ganske anden Ting, om man ganske i Almindelighed hjemlede fremmede Læger Ret til at praktisere her, men en Afgang til at kunne sige Tilladelse dertil forekommer mig ikke at have de Betænklichkeiten, som en videregaende Bestemmelse vilde have. Jeg skal ogsaa med Hensyn til det i sin Tid i Göteborg afholdte Lægemebe minde om, at det, som der den Gang var Tale om der, ikke var noget Saadant som det, der her foreligger, og det er ikke sagt, at Sagen vilde have mødt en saa ubetinget Afvisning, hvis der havde været Spørgsmaal om dette, saa meget mere som jeg tror, at en saadan Tilladelse i Sverig kan gives af Regjeringen. Der vilde altsaa netop paa dette Punkt ikke blive nogen væsentlig Uligged tilstede, hvis denne Bestemmelse vedtoges. Det, som der den Gang var Spørgsmaal om, var en ren og pur Tilladelse for Danske til at praktisere i Sverig og omvendt, og hvilke Ytringer der i den Henseende maatte være faldne, samt hvilken Bitterhed denne Diskussion maa kunne have affødt, tror jeg er af de Ting, som man hellere maa glemme end vedligeholde og opriske i Erindringer. Det andet Punkt, som bevægede os til at gaa ind paa Ministerens Onske om at lade denne Bestemmelse falde bort, var, at Sundhedskollegiet, som nærmest maa betragtes som den danske Lægestands Repræsentant, ikke havde Noget at indvende imod, at den saldt bort, og ikke havde fremsat noget Krav paa, at denne Reciprocitetsbestemmelse blev bevaret. Jeg skal derfor blot lige over for Bemærkningen fra det ærede Medlem for Kjøbenhavn tillade mig at yttre, at hvad man end ellers kan have imod Sundhedskollegiet, kan man i Sager af den Natur godt have Tillid til det. Jeg har blot villet tillade mig at yttre disse saa Ord, fordi jeg efter den foreliggende Diskussion tror at skilde en Forklaring af, hvorledes Udvalget har staaet til dette Spørgsmaal.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingerne om det foreliggende Affinit, og man gik til Afstemning, hvorved

1) **Ændringsforslag** til § 2 af Dressing, Griksen, Rier, Jessen, Brind-Seidelin, Schøler, Sonne og Bloug.

Paragrafen tilføies.

„Dog skal denne Tilladelse kun kunne meddeles Personer, som enten have dansk Indfødsret

eller ere Undersaatter af Stater, i hvilke der gives danske Læger lignende Afgang til Udøvelsen af Lægevirksomhed.

forfattedes med 27 Stemmer imod 9.

2) **Ændringsforslag** under Nr. 3 til § 4 af Udvalget.

§ 4, næstsidste Stykke, indsættes efter „naar“ „Sygdom eller anden“ vedtoges enstemmig med 44 Stemmer.

3) **Ændringsforslaget** under Nr. 4 til § 5 af Udvalget.

§ 5 tilføies som et nyt Stykke. „Egeledes ophæves Forordningen 5te September 1794.“

vedtoges enstemmig med 41 Stemmer.

Derefter fattedes Sagen i sin Helhed under Forhandling.

Mansussen: Det var med nogen Tilfredsstillelse, at jeg saae dette Lovforslag, da det blev indbragt her i Tinget. Jeg troede, at de Nodraab og de Klager, som høres under den nuværende Tilstand, havde fundet Gjenklang hos den høie Regjering paa en saadan Maade, at den nu var kommen til Erkendelse af, at de nuværende Forhold vare saa forældede og saa uhenigtsmæssige for Befolkningen, at der nødvendigvis maatte foretages en Forandring. Der er i den Henseende mange Ting, som mangle. Jeg paastaar saaledes, at der en for saadanne Læger, skjøndt der stadig gjøres opmærksom paa, at der er for mange, men mine Herrer, det kommer an paa, hvor man bor. Den almindelige Befolkning, som bor spredt ude paa Landet, veed meget godt, at det koster Staten ikke Lidet at lade de Studerende studere Lægevidenskab; den veed godt, at det er en bekostelig Indretning, og at det koster de Mennekter, som gaa denne Vej, svære Anstrengelser, men den fornemmer ogsaa, hvor lidt den kan benytte Lægerne, og hvor lidt disse egentlig kunne komme hen til Gode (Afsyndelse). Ja, det nytter ikke, at de Herrer sige Ret, thi et Sygebesøg som skal aflægges en Milsvei eller saa fra en Kjøbstad, koster for nærværende Lid 8 til 10 Rd., men jeg vil spørge, om dette er en Tilstand, som er heldig for den almindelige Befolkning? Naar det er nødvendigt, at Lægevidenskab dyrkes paa en saadan Maade, at den er saa bekostelig, er det saa ikke ogsaa nødvendigt og billigt, at der ved Siden deraf findes Foll, som kunne kureres, og som Foll kunne henvende sig til med den Fortrøstning, at de dog kunne hjælpe dem? Den, der har prøvet at ligge i sin Seng døgnvis og vente paa Lægen, veed bedst, hvad det er at mangle en Læge, men saaledes er Tilstanden, mine Herrer. I Forbindelse med Lægevesenet